

DE PAP REUS

PETRALOUISE MURIS

“DE PAP REUS” Sprookje.

Geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris.
Voorlees/ kinderverhaal voor kinderen rond 8 jaar.

Let op! Alle geschreven en geïllustreerde gratis kinderboeken van deze auteur hebben het **alleenrecht** via de **kindvriendelijke site kinderboek-online.nl** en via mijn site **petralouisemuris.nl** te worden uitgegeven. **Geen** van mijn werken mag via uw sites, nieuwsgroepen, p2p netwerken en torrents op te halen zijn. **Waarom** ergens lidmaatschap betalen als deze werken gratis zijn? **Zie de voorwaarden op kinderboek-online.nl**

BLADZIJDE	HOOFDSTUK
3	1 De pimpelpaarse toversoep.
6	2 Het luchtkasteel bovenop de regenboog.
9	3 Geen lekkere pap.
12	4 De krimpspreuk.
15	5 Nooit meer pap?

HOOFDSTUK 1 DE PIMPELPAARSE TOVERSOEP.

Nog niet eens zo lang geleden

kreeg een heks een zoon.

Haar baby was wel erg lief maar werd toch heel anders dan andere kinderen.

Je zou zeggen; dat komt omdat zijn moeder een heks was.

Toen het kind groter werd dacht het alleen maar aan eten. Zijn moeder had het daar druk mee.

De hele dag stond zij achter potjes en pannetjes.

Zij bereidde heerlijke maaltijden om hem tevreden te houden.

Haar kind werd vreselijk dik.

Het jongetje werd zo dik dat het niet meer door de deur kon.

Het arme kind was dus verplicht om in de keuken te blijven.

's-Avonds viel hij na het eten aan de tafel inslaap.

En als hij wakker werd, werd zijn bordje snel gevuld met de lekkerste hapjes. Hij vond dat het allerfijnste in zijn leven.

Je kon hem vergelijken met Hollebolle Gijs die het eten niet kon laten.

Na een tijd was de heks het zat om grote hoeveelheden voedsel voor haar zoon te koken.

Dat kostte teveel tijd en geld.

Zij greep naar de melk en strooide daar broodhompjes doorheen. Zij roerde het tot een dikke brij en kwakte daar een blok roomboter op.

Daarna strooide zij daar een berg suiker overheen.

De jongen vond de pap heerlijk. Het was een succes.

Daar de pap mierzoet was wilde de jongen niets anders meer eten.

Hij kreeg er geen genoeg van want na zijn eerste bord pap lustte hij ook bordje twee en drie, vier en vijf.

Hij at steeds meer.

In plaats van de vele diepe borden kreeg hij nu diepe schalen pap voor zijn neus.

Hoewel hij ongezond at groeide de jongen erg snel.

Algauw stootte hij zijn hoofd tegen het plafond en vulde hij met zijn buik zowat heel de keuken.

Daar de paplepels te klein werden maakten die plaats voor soeplepels.

En zodra die te klein werden maakten die weer plaats voor koekenpannen.

Nu werden de koekenpannen als eetlepels gebruikt.

De jongen slokte gulzig de broodpap naar binnen.

Zijn moeder had het zo druk dat zij de keuken niet meer uit kwam. Zij kookte dag en nacht bergen pap voor haar zoon. Toch werd de jongen ontevreden, hij brulde de hele dag. Daar hij geen stoel had om op te zitten moest hij de hele dag blijven staan.
Daarom mopperde hij en werd brutaal.

Zijn moeder wilde niet meer moederen, zij wilde nooit meer voor hem koken.
Zij werd weer een boze heks, net zoals vroeger toen zij nog geen kind had.
Zij greep haar toverboek en brouwde een vreselijk dikke vieze pimpelpaarse toversoep.
Dat toverbrouwsel sprenkelde zij over alles wat er in de keuken stond.
De potten en de pannen, het vuur en de waterkraan.
De emmers melk en de broden.
De boter en de suiker.
Het was haar bedoeling dat de pap vanzelf gekookt zou worden en de afwas vanzelf gedaan zou worden, toen het plotseling helemaal mis ging.

Zij struikelde over de keukenloper.
Haar zoon stond in de weg en daardoor spetterde pimpelpaarse toversoep over hem heen.
De jongen begon plotseling versneld te groeien en al gauw barstte hij hun huis uit.
Terwijl hun huis instortte werd alle afwas vanzelf gedaan.
De bakstenen die van de ingestorte muren in het afwaswater terecht kwamen werden netjes afgewassen.
In de grootste betoverde pan stroomde de pruttelende zoete pap over en dat stroomde samen met het afwaswater tussen het puin van het huis.

De jongen was blij dat hun huis kapot was nu hij eindelijk buiten stond.

Doch toen hij zijn moeder kreunend tussen al het puin midden in de pap zag liggen, schrok hij behoorlijk.

Hij tilde haar op en legde haar in het zachte mos.

Zij zei: 'ik heb spijt zoon dat ik weer een boze heks werd.'

Hij beloofde: 'ik bouw een nieuw huis voor ons mama, groot genoeg voor ons beiden.'

Daarop begon hij te bouwen.

De domoor legde de stenen los op elkaar zonder cementen voegsel daarom stortte zijn bouwwerk in.

'Ik heb jou alleen geleerd te eten,' jammerde zijn moeder.

'Zie jij ergens mijn toverboek?'

De jongen zocht tussen het puin en vond daar het kleffe met pap besmeurde toverboek.

'Eerst mag de pan geen pap meer koken,' zei zij: 'en de afwas mag niet meer gedaan worden.

Het water mag niet langer stromen en dit huis moet weer opgebouwd worden.'

Daarop sprak zij een vreselijk lange toverspreuk.

Toen de toverpap niet meer pruttelde en de afwas niet meer werd gedaan, bouwde het huis zichzelf weer op.

Dit keer werd het veel hoger.

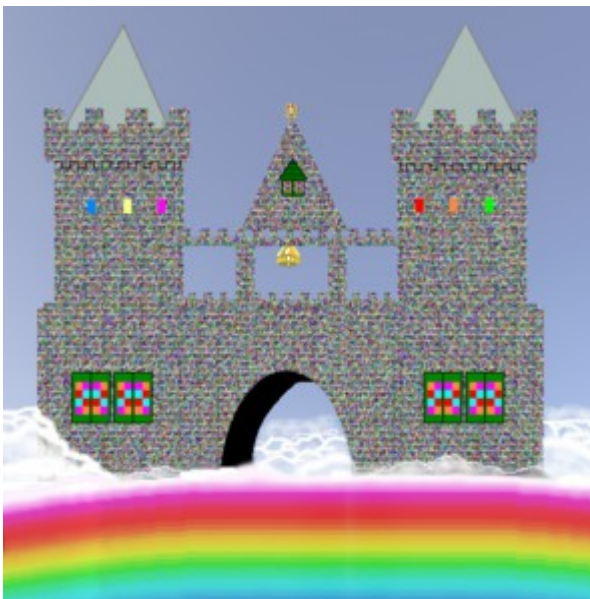
Zo hoog dat het dak niet meer te zien was, alleen het grauwe wolkendek met daaronder een regenboog.

Het regende eerst zachtjes, toen hard en dat spoelde alles schoon.

Nu hun huis hoog genoeg was, dacht de heks: 'toch moet hier iets veranderen. Mijn zoon moet leren dat ik niet altijd voor hem klaarsta en dat ik niet alles voor hem doe.'

HOOFDSTUK 2 HET LUCHTKASTEEL BOVENOP DE REGENBOOG.

‘Jij woont voortaan boven,’ zei de heks: ‘en ik woon voortaan beneden. Jij moet maar eens zelfstandig worden. Jij zult voortaan je eigen pap koken. Zie daar die hoge deur? Daarachter is een wenteltrap. Jij woont voortaan in het grote luchtkasteel bovenop de regenboog.’

Als smoes zei zij: ‘jij kunt nooit meer naar buiten want dan jaag jij de mensen schrik aan. Dat wil jij toch niet zoon? Ga vast naar boven. Intussen zal ik ervoor zorgen dat jij alle pannen in jouw eigen keuken krijgt.’

En zo gebeurde het dat de reus in zijn eigen luchtkasteel voor zichzelf moest zorgen.

De jaren dropen langzaam voorbij. Heel in het begin was de reus dik tevreden maar hoe ouder hij werd, hoe meer hij om alles ging zaniken.

Op een dag zanikte hij: **'ik ben oud en grijs mama, ik voel mij jaren eenzaam! Mama ik wil iemand om mee te praten!'**

Zijn stem klonk als onweer boven het bos.

Daarop stuurde zijn moeder een wijze man naar boven.

Die man was zo wijs dat die van alles wist.

Behalve het bestaan van reuzen.

De wijze man schrok geweldig toen hij de enorme reus zag.

Omdat hij sprookjes had bestudeerd, wist hij dat reuzen alleen maar mensenvlees aten.

Met die wetenschap vluchtte hij de immens grote wenteltrap af en verdween voor altijd.

Weer gingen er eenzame jaren voorbij.

Doch na een tijd bulderde de reus: **'mama ik ben zo alleen, stuur iemand om mee te spelen!'**

'Hij wil natuurlijk stoeien,' dacht zijn moeder: 'hij heeft nooit iemand gehad om mee te spelen en te stoeien.'

Daarop stuurde zijn moeder wel tien worstelaars naar boven.

Echte vechtersbazen zodat haar zoon eens fijn kon stoeien.

De eerste dagen vonden die worstelaars dat wel leuk.

Algauw bleek het dat zij nooit van de reus zouden kunnen winnen.

Daarom vonden zij het beter om meer te gaan trainen.

Ook zij verlieten de reus.

'Mama,' jammerde haar zoon na een poos: **'ik wil een huisdier! Jij hebt een kat, ik moet er ook één.'**

Zijn moeder vond katten te klein daarom gaf zij haar zoon een olifant. De olifant moest de wenteltrap op.

Dat was haast een onmogelijke opgave.
Het grote dier wilde niet naar boven maar het had geen keus. Eenmaal boven viel het dier van uitputting dood neer.

De reus huilde dikke tranen, hij was zo verdrietig dat hij nooit meer om een huisdier durfde te zaniken.
Daarom vond zijn moeder dat hij maar iets anders moest verzinnen.

Toen bedacht de reus dat hij oud genoeg was om te trouwen.

Deze keer zeurde hij om een vrouw.

Eentje die net zo mooi was als de zomer.

Maar in heel de wereld bestond geen vrouw voor hem.

Dat wist de heks nog niet, zij zou een vrouw voor haar zoon zoeken. Een reus net als hij.

Daar er in die tijd ook al internet was speurde zij het internet af naar reuzinnen.

Maar iemand met reuzengroei zag er niet zo uit als haar zoon.

Zulke mensen groeiden wel harder zodat zij veel groter werden dan iedereen maar nooit zo groot als een echte reus.

Ook dat wist de heks toen nog niet.

Zij dacht: 'zou er ergens een reuzenvrouw bestaan die een reuzenman zoekt? Ik zal hen uitnodigen.'

Daarop nodigde zij alle reuzinnen uit.

Alle reuzenvrouwen uit heel de wereld.

Doch toen zij de vrouwen voor het eerst zag bleken die toch niet zo groot als zij zich had voorgesteld.

Toch stuurde zij hen allemaal de hoge wenteltrap op.

Haar zoon moest er maar eentje uitkiezen.

De grote vrouwen waren erg teleurgesteld toen zij de grote oude reus zagen.

Zo een grote man kon niet in een gewoon huis wonen.

Niet in Rusland, niet in China en ook niet in Holland.

Zij zouden dan elke dag duizenden treden naar beneden moet lopen om te kunnen winkelen.

Zij zouden alle treden weer omhoog moeten gaan om in het luchtkasteel te kunnen komen. Daarom gingen zij weg.

Behalve de allergrootste vrouw, zij bleef.

Zij bekeek de reus van alle kanten.

‘Ik wil best met je trouwen.

Jij lijkt mij een aardige man ook al ben jij groter en dikker dan ik.’

‘Vind jij het dan niet erg dat ik een reus ben?’ vroeg hij verlegen.

‘Ik had geen andere keus

dan dat ik voor alleen voor jou kon kiezen,’ vertelde zij.

‘Er bestaat geen gewone man die zo een grote vrouw wil als ik. Vind jij mij wel groot genoeg?’

‘Ik vind je mooi zoals jij bent. Mijn moeder is ook heel klein. Lief meisje, wil jij met mij trouwen?’

‘Ja dat wil ik,’ lachte de reuzin die wel groot was maar lang niet zo groot als de reus. De reus knuffelde haar en beloofde dat hij nooit ruzie zou maken.

HOOFDSTUK 3 GEEN LEKKERE PAP.

En zo gebeurde het dat de reus met zijn reuzin trouwde. Zijn huwelijk werd onder de gouden klok midden op de regenboog door zijn moeder ingezegend.

Het reuzenhuwelijk ging goed, maanden lang. Totdat de reus zei: 'vrouw? Waarom kook jij niet zulke lekkere pap als mijn lieve mama?'

Toch at hij de pap gulzig op en werd langzaam kilo's zwaarder. Zijn vrouw

beloofde: 'ik zal de pap iets zoeter maken, misschien lust jij het dan.'

Toen zette zij de zoete pap voor zijn neus.

'Proef het, is het nu lekker?'

'Het is vies,' jammerde de

reus. 'Het is nu zo zoet dat mijn tandvlees jeukt. Ik eet het niet. Ik smijt het weg hoor!'

‘Dan zal ik er meer boter indoen, misschien lust jij het dan.’
Zijn vrouw kookte opnieuw een pan broodpap met lekker veel boter erin maar weer had de reus er iets op aan te merken.

Daarna werden er vele pannen pap gekookt maar de pap smaakte niet zoals de pap die zijn moeder voor hem kookte. Keer op keer smeedt de reus zijn pap over de vloer.

Altijd gaf hij een opmerking van: ‘mijn lieve moeder kookte veel beter dan jij! Doe er niet zoveel boter in. Nu maak jij het te vet dat smaakt helemaal niet. Kun je het niet beter?’

Bij weer een andere pan pap zei hij: ‘nu is het weer te zoet en het is te dik. Deze pap is vies.’

De daarop volgende keer zei hij: ‘te weinig broodkorst. Bah. En daarna: ‘er moet toch wat meer suiker bij. Mijn lieve moeder deed alles altijd veel beter dan jij. Wellicht kun jij ander brood gebruiken. Kook nu eens met jouw hart!’

Daarop maakte zijn vrouw slaafs broodpap van donkerbruin brood met alle broodkorstjes er nog aan.

Nu vond de reus dat hij teveel moest kauwen en het bleef aan zijn gehemelte hangen zodat hij een hoestbui kreeg.

Hij kuchte: ‘uche, uche, deze pap lust ik niet, maak snel andere! Waarom kun jij niet koken domme, oerdomme vrouw! Ik moet pap zoals mijn lieve mama die kookte.’

Nu werd zijn vrouw boos.

‘Wat oerdomme vrouw! Ik ben jouw hond niet!

Ik sloof mij de hele dag voor jou uit. Maak je eigen pap maar! Jij geeft geen liefde, jij wilt alleen eten!

Ik heb er genoeg van, ik ga weg!

Ik wil iets anders in mijn leven dan alleen broodpap koken.

Laat jouw lieve mama jouw pap maar koken. Aju!’

Zij pakte haar koffers en rende haastig de lange wenteltrap af.

HOOFDSTUK 4 DE KRIMPSPREUK.

De reus keek naar de lege pan.

Hij spitste zijn oren, zou zijn vrouw terugkomen om pap voor hem te koken?

Hij hoopte het wel maar het bleef stil op de wenteltrap.

Toen hij beseftte dat hij zijn vrouw had weggejaagd, werd hij erg verdrietig.

Hij huilde zo hard dat het in het bos pijpenstelen regende.

‘Mama wat moet ik zonder vrouw. Nu moet ik mijn eigen pap weer koken en ik kan er ook niets van.’

Plotseling begon het in de pan te borrelen.

Er stroomde heerlijke broodpap uit.

Omdat zijn moeder hem had horen klagen, had zij de pappan voor hem betoverd.

De reus lachte tevreden.

Hij slokte gulzig moeders toverpap naar binnen.

Eerst smulde de reus er lekker van maar na veertig pannen pap had hij geen trek meer.

Hij werd er eerder misselijk van.

Toch bleef de pan aldoor pap koken en dat kookte over.

Het stroomde over de rand van de pan over de vloer.

Uiteindelijk zocht de pap zijn uitweg naar de wenteltrap en stroomde over de regenboog naar beneden.

Liters toverpap stroomde het bos in.

De arme konijnen vluchtten uit hun hollen daar die volstroomde met de dikke brij.

De vos vluchtte uit haar burcht en de ratten, muizen, herten en zwijnen vluchtten het bos uit.

Daar bleef het niet bij.

De pap ondermijnde het heksenhuis en dat gleed langzaam weg. Daardoor verschoof de regenboog die niet langer de houvast was van het luchtkasteel.

Alles stortte ineen.

Het toverhuis dat zichzelf had opgebouwd verdween samen met de regenboog in het niets, zoals regenbogen altijd vervagen.

Daardoor stortte de grote dikke bolle reus naar beneden. Hij kwam zacht terecht in de kolkende pap omdat de betoverde pan maar pap bleef maken.

‘Help, help, ik verdrink,’ schreeuwde hij. **‘Mama, help!’**

Zijn moeder hing in een boom.

Zij hield zich vast aan een tak om niet meegesleurd te worden door de kolkende brij.

Terwijl haar zoon hulpeloos als een soepballetje in de brij dreef, prevelde zij een toverspreuk.

Meteen droogde de brij op en veranderde in zwarte aarde.

Gras en bloemen in alle kleuren schoten erin omhoog.

Daarop liet zij zich uit de boom vallen en strompelde naar haar reuzenzoon.

‘Kind,’ zei zij: ‘wat heb ik gedaan!’

Ik stond altijd voor je klaar en nu ben jij te verwend.

Jij wilde nooit iets zelf doen. Alles moest voor jou gedaan worden. Zo kan het niet langer.

Ik heb mijn toverboek doorgebladerd en een krimpspreuk gevonden. Jij zult krimpen en daarna stuur ik je weg.

De heks brouwde een vreselijk vieze pimpelpaarse toversoep. Toen zette zij een ladder tegen haar zoon en beklom die met een pan vol paarse toversoep.

Terwijl zij het goedje in zijn mond goot, sprak zij een gruwelijke krimpspreuk.

Zij vluchtte van de ladder daar die snel om zou vallen.
Zij rende naar een veilige afstand van haar zoon.

De reus kreeg ondraaglijke pijnen in heel zijn lijf.
Hij gilte en schreeuwde, hij huilde en brulde.
Hij maakte rare bewegingen maar elke minuut kromp hij een
ietsepietsie.
Dat was geen prettig gevoel voor de reus, het was een
afschuwelijk gevoel.
Zijn moeder durfde niet naar hem te kijken daar zij het niet
kon aanzien.

Na urenlange pijnen kromp de reus niet meer.
Toch was hij nog steeds erg groot.

HOOFDSTUK 5 NOOIT MEER PAP?

‘Nu moet je gaan,’ zei zijn moeder. ‘Kom niet eerder terug dan dat jij jouw reuzin hebt gevonden. En wat ik jou nog zeggen wilde, eet vooral gezond. Eet wortels, bonen en appels zodat jij geen reus meer kunt worden. Eet nooit meer pap anders gaat het fout.’

Toch was haar zoon ongehoorzaam want hij lustte alleen maar pap.
Hij wilde geen appels of wortels.
Daarom vroeg hij pap in plaats van geld voor het werk dat hij onderweg deed.

Zijn eerste baas, een houthakker was erg blij.
Hij had nu een sterke knecht en het kostte hem bijna niets behalve enkele pannen broodpap.
De jongen werd al snel ‘de papman’ genoemd.

Na een tijd ging de papman weg omdat hij zijn reuzin moest zoeken. Hij was immers met haar getrouwd?
Maar hij had honger, daarom stopte hij ergens om te werken.
Hij kwam bij een bakkerij en kreeg daar werk.
Hij wilde geen geld en ook geen brood of taart.
Hij wilde pap, het liefst grote pannen vol.
Daarop werd hij lachend ‘de pap reus’ genoemd.

Na een tijd wilde de bakker geen grote hoeveelheden pap meer voor hem te koken.
Daar had hij helemaal geen tijd voor.
Het brood moest gebakken worden en taart en koek.
Daarom moest de pap reus weg.

Omdat de zoon van de heks heel groot en dik was kreeg hij nergens werk.

Hij paste niet meer in gewone huizen.

Daarom dwaalde hij door bossen en langs wegen opzoek naar iemand die hem pap kon geven.

Omdat hij er weer als een reus uitzag en daarom heel veel kon eten was hij nergens welkom.

Daar zat hij nu midden op een heuvel met een knorrende maag. Hij had zo een honger dat hij overal trek in had.

Er kwam een konijn voorbij met een worteltje tussen zijn tandjes.

Het konijn had de reus niet opgemerkt omdat die erg groot was.

Hij knabbelde rustig aan het worteltje maar voor hij er erg in had griste de reus zijn worteltje weg.

Het konijn schrok geweldig. Het rende in paniek zijn hol in.

De reus was blij met het worteltje, nog nooit had hij zo een smakelijk worteltje gegeten.

Het smaakte zelfs zoeter dan pap.

Eén worteltje was niet genoeg.

Hij had nog steeds honger.

Daarom keek hij of hij ergens een akker zag waar worteltjes groeiden.

Midden in de nacht roofde hij een akker leeg.

In die ene nacht at hij heel veel wortels, sla en andijvie.

Hij at bloemkool en spruitjes.

Hij at van bonen en tomaatjes.

Zowat alles wat groeide en bloeide trok hij uit de grond.

Na het eten viel de reus van vermoeidheid in slaap.

Toen werd het ochtend.

Een boze stem schreeuwde: **‘wat heb jij gedaan?’**

De reus deed één oog open omdat hij nog niet helemaal wakker was. ‘Wat? Wie?’

**‘Och nee,’ schreeuwde de stem: ‘wat is hier gebeurd!
Wat erg! Waarom at jij mijn akker leeg?
Ik dacht dat jij alleen pap lustte? Kijk nou eens wat je
hebt gedaan. Jij hebt lekker jouw buik volgegeten hè?’**

Nu deed de reus zijn beide ogen open.

Hij zei omdat hij zich schaamde: ‘lief vrouwtje, het spijt mij.
Ik had zo een reuzentrek!

Daarom at ik per ongeluk jouw groenten en fruit.

Zeg, wat ik vragen wilde, kun jij eventjes pap voor mij
koken? Dan zal ik jouw akker opnieuw beplanten en daarna
ga ik wel naar mijn moeder terug.’

‘Ach lieverd,’ jammerde zijn vrouw: ‘ondertussen hebben wij niets meer te eten. Er zal opnieuw gezaaid moeten worden.’

Zij riep boos: **‘jij krijgt nooit meer pap. Jouw hele leven niet meer! Wat denk je wel!’**

‘Als jij nog één keer pap eet, wil ik je nooit meer terug.’

‘Nooit meer pap? Wat moet ik dan eten? Maar..., hoorde ik het goed vrouw? Vind jij mij een lieverd en wil jij mij terug?’

‘Natuurlijk, ik blijf jouw vrouw.

Vanaf vandaag zul jij op mijn akkers en weilanden moeten werken voor jouw eten.

Jij zal het land ploegen, jij poot en zaait.

Jij verzorgt de koeien. Jij zult de hele dag hard werken.

Door jouw schuld zal ik koeien moeten verkopen anders hebben wij geen eten en geen zaaigoed.

Dan hebben we niets.

Jij zult je vanaf vandaag met één bord eten tevreden moeten stellen. Jouw honger verdwijnt wel na enkele dagen.’

De reus kreunde toen hij dat hoorde.

Toch wilde hij zijn vrouw liever terug dan dat hij wilde eten.

Daarom deed hij alles wat zij vroeg.

Na een poos was hij gewend dat hij maar één bord eten kreeg en het was nog gezond ook.

Hij werd iets dunner maar bleef toch groot.

Groter dan zijn reuzenvrouw en heel veel groter dan zijn moeder die beiden trots waren dat hij geen pap meer at.

EINDE.

